

Janko Jesenský – Koniec lásky

Úloha na tvorivé písanie

- V novele Koniec lásky sa na Elenu pozeráme iba očami jej *odľúbeného* gavaliera Miloša, cez jeho vnútorný monológ. Nedožadujeme sa, aká Elena naozaj bola. Mohlo by byť zaujímavé vymyslieť si krátky vnútorný monológ Eleny a načrtnúť tak vlastnú koncepciu tejto postavy.

„Kedy vyjdete, Elenka?“

„Ak nebude zima, večer.“

„Prejsť sa?“

„Áno.“

„Ale vyjdite iste.“

Také prosté slová a ona predsa musela z nich vycítiť, že budem veľmi rád, keď vyjde.

„Ak neprídete, poďte ešte teraz trošičku.“

„Vyjdem.“

„No, aspoň dvadsať krokov teraz.“

„Nie. Zbohom!“

Podala som mu ruku a vzápätí ju rýchlo odtiahla, aby som mu dala najavo svoju neistotu. Chcela som sa čo najskôr rozlúčiť. No druhá tvár môjho ja ešte túžila ostať pri ňom a spolu s ním vychutnávať intimitu tmy sčasti osvetlenej hviezdami. Ale či sa mi patrí postávať tak neskoro s chlapom pred našou bránou a počúvať jeho lichôtky, ktoré sa snažia zbúrať môj odstup k nemu? Ach, Miloš! Chcem byť k tebe chladná, ale ty si mi až priveľmi pomotal hlavu... Prečo som sa len nechala stiahnuť do tejto pasce lásky? Prečo si ma vtiahol do svojho sveta? A prečo si ty obsadil ten môj? Už je neskoro a ja ešte stále stojím pred vchodovými dvermi... Rýchlo dnu! A už na neho prestaň hľadieť, Elena! Veď čo si pomyslia susedia, keď ma náhodou zbadajú z okna, dívať sa na ulicu o takejto neskorej večernej hodine?

Ivana Sekeráková, 2. C, 2009/10

Zlatý fond denníka SME, s. 149